

1. januarja 1910 dalje tudi glasbeno-književno prilogo. — Cena za leto 10 K, za pol leta 5 K, posamezni zvezki po 2 K.

2. **Cerkveni Glasbenik.** Organ Cecilijinega društva v Ljubljani. Letnik XXXIII. 1910. Urejujeta dr. A n-

drej Karlin (urednik lista) in Stanko Premrl (urednik glasb. priloge.) — Upravištvu lista je v Marjanišču. Ta list izhaja enkrat na mesec in velja za celo leto z glasbeno prilogo vred 4 K, za ude Cecilijinega društva in za cerkve ljubljanske škofije 3 K.

To in ono.

Koncert „Glasbene Matice“.

Odličnemu koncertu dne 9. marca je kmalu nato sledil drugi dne 19. aprila. Pri tem je pevski zbor vdrugeč proizvajal sledeče najnovejše slovenske izvirne skladbe: Dr. Anton Schwabovo „Dobro jutro“, Emil Adamičev „Zapuščeno“, Fran Kimovčev „Izgubljeni cvet“, P. Hugolin Sattnerjevo „Jeftejevo prisego“, Davorin Jenkovo „Vabilo“ in Emil Adamičev „Scherzando“.

Proizvajanje vseh teh točk, ki so se — razen „Dobrega jutra“, ki se je izvajalo s spremljanjem klavirja, in razen „Jeftejeve prisege“, ki se je izvajala s spremljanjem orkestra, — izvajale a capella, je bilo splošno jako dobro, in zasluži zbor, orkester in predvsem koncertni vodja g. M. Huba d še večjo pohvalo nego pri prvem koncertu. Posebno me veseli, da morem iz „Jeftejeve prisege“, kar se proizvajanja tiče, kot eno pri zadnjem koncertu najboljših in najbolj posrečenih mest imenovati ravno tisto, o katerem se v oceni prvega koncerta (glej „Dom in Svet“, 1910, str. 4., str. 190.) nisem mogel povoljno izraziti. To je namreč ono mesto, kjer se v fugiranem stavku slika bojno klanje Izraelcev z Amoniti: „Kako so tam kovala jekla, kako je kri v potokih tekla, na črna tla junaška kri!“ etc. Proizvajanje tega precej kočljivega mesta je bilo pri zadnjem koncertu glede tempa prav umerjeno, obenem pa tudi dovolj marantno in energično.

Nasprotno pa je bil solist, g. Betetto v „Jeftejevi prisegi“ nekoliko slabše razpoložen nego pri prvi produkciji te skladbe. Vendar si upam trditi, da je kljub temu pel Jefteja še vendar toliko izborno, da bi mu težko našli tekmece. Že pri prvem koncertu sem imel to prepričanje, ki se mi je pri drugem še bolj utrdilo, da je basistova vloga v Sattnerjevi „Jeftejevi prisegi“ bodisi v pevskem oziru kot takem, še bolj pa, kar se globoko občutenega predavanja tiče, presneto težka in da je pevcu-solistu v resnici treba koncentrirati vse sile grla in srca, če jo hoče dovršeno pogoditi.

Kot samostojne točke si je g. Betetto topot izbral tri Brahmsove jako mračne samospeve, nasproti katerim sta seveda recitativ „Djal je Bog . . .“ in arija „V celem zdaj blesku kaže nebo se . . .“ iz I. Haydnovega oratorija „Stvarjenje“ še jasneje zažarela. G. Betetto se je v teh dokaj težkih samospevih zopet izkazal mojstra-pevca, in je bil poseben užitek slediti njegovemu finemu prelivanju iz prsnega v falzetni register in obratno.

Kot solistinja je nastopila v zadnjem koncertu tudi gospa Mira Costaperaria-Dev, slovenskemu glasbo-ljubivemu občinstvu ljuba znanka že iz preteklih koncertnih sezon. Pela je štiri samospeve: Emil Adamičevega „Pri zibel“, Anton Lajovičevega „O, da deklič“, Josip Hatzejevo „Mojo sudbo“ in Oskar Devovo „Pastarico“. V vsaki izmed teh pesmi je imela priložnost pokazati to ali ono pevsko vrtilino. Prvo pesem je pela mirno in ljubeznivo, ne toliko

kot mati otroku, temveč kot angel angelu; pri Lajovičevi je postala živahna in ognjevit, v „Moji sudbi“ je razvijala silno moč s krepko zastavljenim širokim tonom, v „Pastarici“ pa je zopet mirno in ljubeznivo izvršila vrsto zelo primerno izbranih samospevov. Gospa Costaperaria-Dev ima izborno izšolan in prijetno doneč sopran; njeno izgovarjanje teksta je idealno fino in razločno; vsak ton, ki ga zapoje, je čist in gladek kot kristal. —

Manjše solistiške vloge v „Jeftejevi prisegi“ sta prav čedno pogodili gospici Boletova in Maličeva, in se je sopranski solo gospice Boletove tudi v zboru „Zapuščena“ kaj lepo prilegal celotnemu izvajanju. *Stanko Premrl.*

0980

Koncert „Ljubljane“.

Slovensko glasbeno društvo „Ljubljana“ se je iz navadnega pevskega društva po neumornem trudu svojega voditelja g. Antona Svetka razvilo v koncertno društvo, ki je na ustanovni dan „Slovenske Straže“ nastopilo imponujoče ne le po svojem pevskem materialu in izbranem programu, ampak tudi po finesi, s katero je prednašalo težke koncertne točke. Nastopilo je izključno le s slovanskimi skladbami, mešanimi in moškimi zbori in samospevi. Moški zbor zasluži predvsem odkrito priznanje. Kličkov: „Ja v snach tē viděl“ in Gerbičev nežni „Rožmarin“ so mu dali priložnost, da je pokazal svojo fino izvežbanost, ki je prišla posebno do veljave v več čuvstveno prednašanih narodnih pesmih. Mešani zbor, ki šteje 120 grl, je pokazal, da je v kljub svoji mladosti že dobro discipliniran in obljubljuje, da se bo ob svoji prirodni svežosti in pridnosti razvil do izborne koncertne višine. Ravnotežje med krepkim, čistim sopranom in med altom se mora še ustvariti. Dvořákov čarobnolepi zbor „Padle so pesmi v dušo mi“ je uvedel koncert in takoj ustvaril estetično očiščeno razpoloženje, ki se ni kalilo skozi ves večer. Foersterjeva „Ljubica“, krasna, a težka skladba, ki jo zmore le velik zbor, je tudi ta večer dosegla velik uspeh, le interpretacija bi morala biti diskretnejša. Trije solisti so dali koncertu še uprav intimen značaj. G. Ludovik Bajde, lirichen, jako mehak tenor s simpatičnim nastopom je zaslužil svoj laborov venec. Morda ni vedel vsakdo, ki je poslušal milo pesem mladeničevo, da zasluži ime Bajde po izumih očeta in sina postati svetovnoznano; le naša revščina je kriva, da Bajdetov izum pod tujim imenom v širnem svetu tujcu nese bogate dohodke. Naj se nam ne zameri ta digresija na tem mestu! Gospica Jarmila Gerbičeva, profesorica in operna pevka, je s težko arijo iz Smétanove „Libuše“ in s tremi Chopinovimi samospevi pokazala svojo fino tehniko. Izborna njena šola se vidi ne le iz predavanja, ampak smo jo občudovali tudi na izborni izreki poljščine. Gospica Perslova ima jako prijeten pastozen alt s krepkimi akcenti, nekaj moškega, kar se je tako dobro podalo v Sattnerjevem „Zaostalem tiču“ in posebno v Mich-